

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Arribar fins al final
El president de la Generalitat respon a l'amenaça del govern espanyol assegurant que aprovarà la llei de consultes i convocarà el 9-N.

10
anys

Castells històrics
Els Castellers de Vilafranca fan una actuació històrica. La colla carrega la inèdita torre sense manilles i el 3 de 10 amb folre i manilles.

20
anys

L'OTAN, contra els serbis
L'OTAN destrueix el potencial bèl·lic dels serbis de Bòsnia en represàlia per la massacre de Sarajevo. Milosevic es planteja acceptar el pla de pau.

Avui és festa

Miquel
Berga

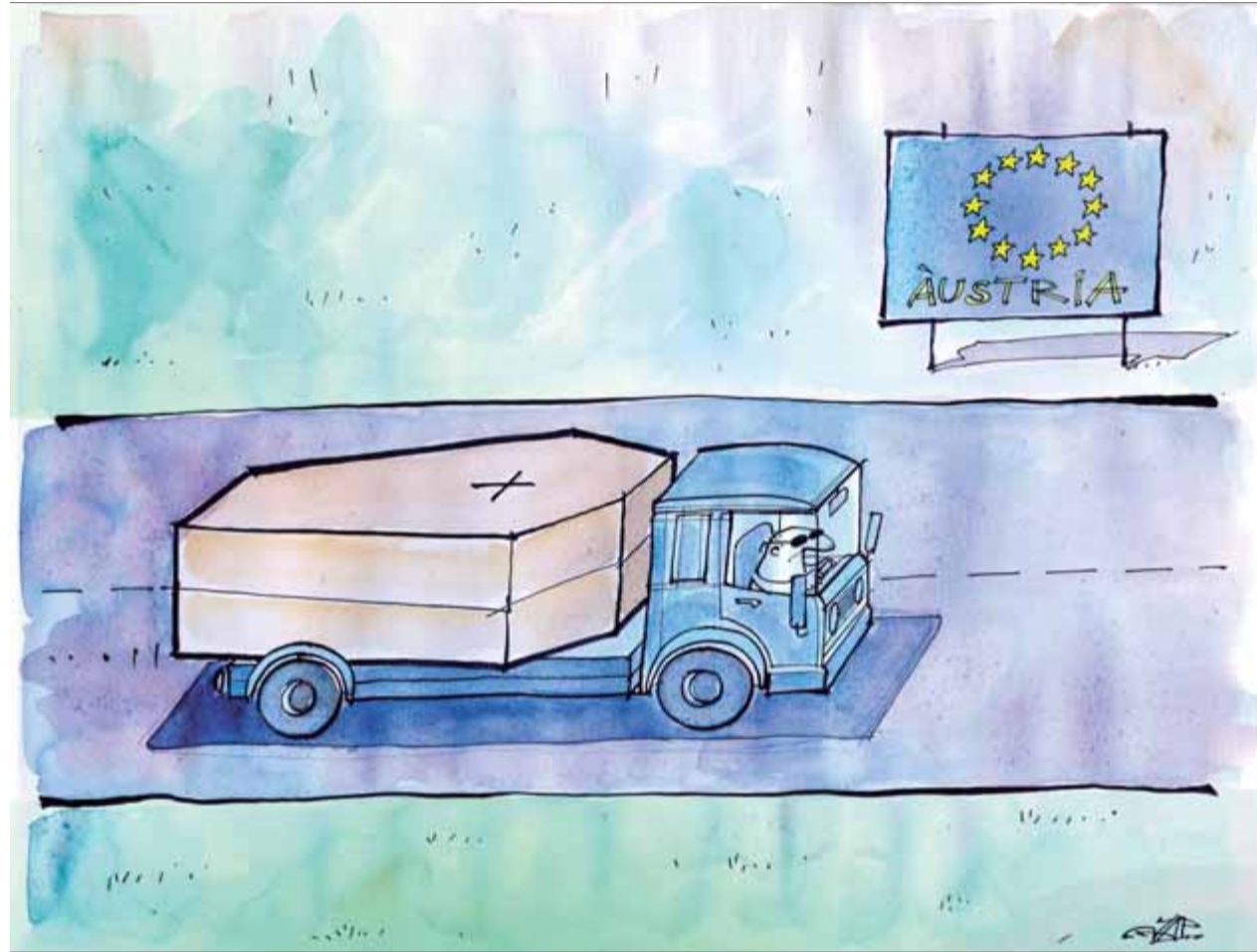

Futur

John Langdon-Davies, l'anglès que més va escriure amb coneixement de causa sobre Catalunya, va publicar un llibre de títol curiós: *Una breu història del futur*. Calen temperaments visionaris per triar el futur com a camp d'especialització. El més cèlebre futurista va ser, sens dubte, H.G. Wells, l'autor de *La màquina del temps*. Wells era tan aficionat al futur que fins i tot va publicar el seu propi obituari amb molts anys d'antelació. Hi deia: "H.G. Wells va morir ahir a l'edat de 97 anys. El seu nom no dirà gaire res a les noves generacions, però..." Es va atorgar 17 anys de més, però la va encertar en relació amb la seva reputació pòstuma. Quan va esclatar la Primera Guerra Mundial Wells era un autor famosíssim, una presència vigorosa entre els

El més cèlebre futurista
va ser H.G. Wells

Fabians, un grup del que avui en diríem intel·lectuals d'esquerra benestants, com el matrimoni Sidney i Beatrice Webb o el dramaturg Bernard Shaw. La llista d'"anticipacions" de Wells va des de la descripció dels futurs tancs fins als bombardejos atòmics sobre les grans urbs del planeta. Quan va esclatar aquella primera gran guerra Wells tenia *status* de profeta. Endut per l'eufòria dels primers mesos i el seu idealisme, Wells va escriure una frase que la història li ha retret des de llavors: "Aquesta és la guerra que posarà fi a totes les guerres." Pobre Wells. L'autor de *La guerra dels mons* va morir el 1946, just a temps de veure els horrors de la Segona Guerra Mundial i de la bomba sobre Hiroshima tot i l'esperançadora creació de les Nacions Unides, un tipus d'organisme pel qual sempre havia lluitat. En temes més personals, va predir amb fervor l'amor lliure. Ell el va portar a la pràctica amb aprofitament, sobretot gràcies a l'actitud de la seva dona, que també hi creia, però que va declinar practicar-lo per evitar problemes domèstics. La senyora Wells sabia que els grans idealistes sovint fan figa en l'esfera familiar i entren en contradiccions flagrants... Un gran tipus, Wells. Llàstima que el futur sol posar en evidència els que més el festegen.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

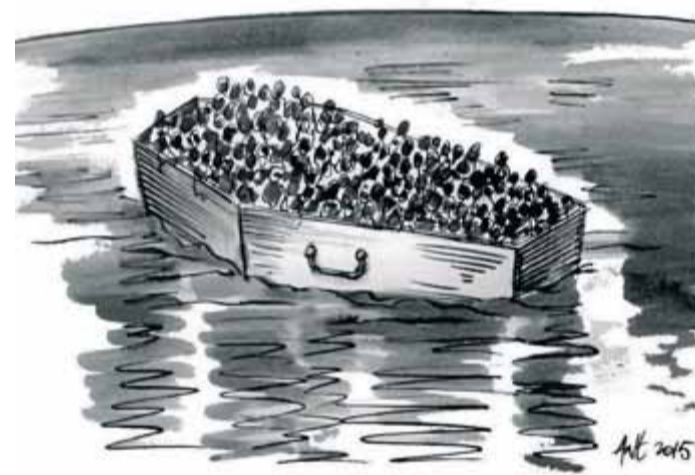
Vuits i nous
Èxode

Manuel
Cuyàs

Un país que vol funcionar en el futur com un estat propi ha de fer en el present assajos convincents. Per començar, i ja que ens hi trobem, no pot mantenir-se impassible i sense dir res davant tants milers de desplaçats per les guerres que en aquests moments travessen Europa. Ni un mot dels nostres polítics, ocupats només amb el sí o el no a la independència. Fa uns dies, quan la crisi grega era més virulenta i pocs sabien en què derivaria ni com ens afectaria vaig gosar dir que en altre temps Jordi Pujol i Pasqual Maragall, des dels seus càrrecs presidencials, haurien sortit a opinar-ne i a enviar missatges de tranquil·litat o no. En tot cas, ens haurien "acompanyat", que és una de les missions dels polítics.

Pujol i Maragall parlaven de tot, i si la política internacional els obsessionava és perquè entenien que qualsevol fet internacional és domèstic. Algú de l'entorn d'Artur Mas se'm va tirar a sobre, em va dir que refrenés els meus enyoraments del passat i em va enviar un paper on l'actual president alguna cosa havia expressat sobre Grècia. Vaig demanar disculpes perquè ignorava l'existència del paper, però de totes maneres jo exigia alguna cosa més que un document: una aparició pública, una declaració més o menys institucional o solemne, un apart enmig d'un discurs de campanya. L'èxode humà d'ara, que comença a Síria, recalca a les illes de l'Egeu i camina a peu cap a Alemanya o Suècia travessant mitja Europa, no mereix també un comentari? No només de Mas. D'Iceta, de Rabell i de *tutti quanti*.. L'altre dia, en un telenotícies de TV3 un reporter va

ANTHONY GARNER

tenir l'encert de relacionar la migració actual amb la que es va produir a les fronteres catalanes l'any 1939, tot just acabada la guerra civil. Milers de catalans i no catalans, tants com ara sirians, van fugir cap a França, on molts van ser tancats en caps de concentració. Entre ells, intel·lectuals, professors universitaris, metges o investigadors que en nombre important van trobar finalment refugi a Mèxic, l'Argentina, Xile o la Gran Bretanya, on van afavorir-hi el progrés. Abans d'ahir explicava que el meu

amic Jaume m'havia dit que al món li aniria bé tenir un estat amb els valors de Catalunya. Si sabem el pa que s'hi dona, en els èxodes, no els hauríem de posar en circulació ara mateix i sense esperar millors avinenteses?

Un motiu de reflexió. La majoria dels actuals exiliats són també gent formada. Saben anglès, tenen títols universitaris... Per què no volen venir aquí, a Catalunya, ni la consideren? Som només la terra d'acollida dels exilis econòmics, de paletes i cambres?